

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XVI брой 5 (1308)

Търново, събота, 9 януари 1960 г.

Цена 20 ст.

Една от добрите качественички при ГПК „Нов живот“, в Търново е и Мара Ермолаева. Тя споделя по новия модел дамската рокля за износ с младата работничка Мария Колева.

Снимка: Г. Мусински

Резултатите сега са по-добри

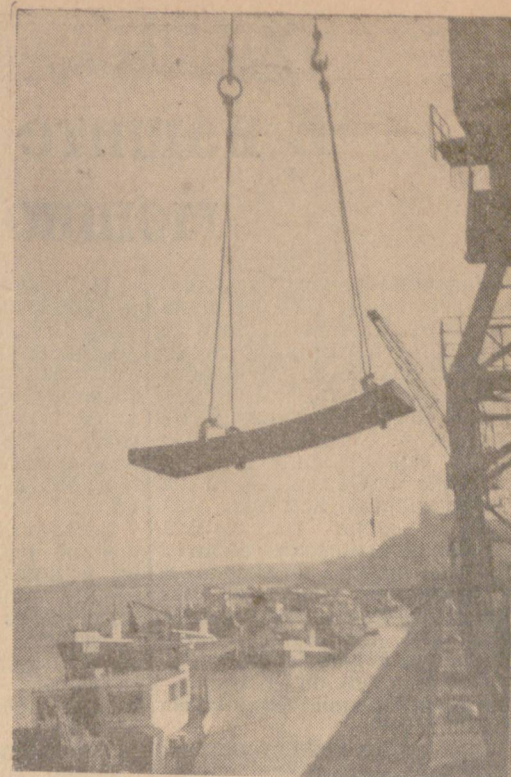
Като топла вълна полъхна призивът на Партията и в сръцата на животновъдите от лясковската кравеферма. Задачата сега е да се даде на всяка цена повече отколкото е било вчера, да се постави на по-здрави основи работата още в началните дни на новата година. И преди всичко да се подобрят грижите към животните.

И започнаха всички... по-дебела постеля, по-редовно и по-добро почистване на оборите и животните, по-грижливо подготвяне на храната и спазване на хранителния режим и дажбите. Трудът на се пести. И твърдят и сочат фураж се приготвя на ситно на специални машини, всяка фуражна крава получава дневно по 2 кг концентриран, 10 кг груб, по 30 кг сочен фураж, 80—100 гр минерална храна.

И естествено, резултати има. За първите 5 дни на м. януари 1959 г. кравефермата получи от фуражна крава средно общо по 18 литра мляко, а за тази година от всяка крава общо за 5 дни — по 31 литра или с 13 литра в повече.

Животновъдът Димитър Стоиленов получи за 5 дни от 17 крави 739 литра, Станьо Георгиев от 15 крави 566, Петър Стоянов — от 15 крави 462 литра и пр. Общо от 92 фуражни крави фермата намери за изтеклите 5 дни 2,838 литра.

Д. Лефтерова, зоотехник

Неоценима братска помощ. Всеки ден на швейцарското пристанище пристигат стоки от Съветския Съюз.

На снимката: Разтоварване на стомените листове.

Снимка: С. Цонев

ЗИМАТА НЕ Е МЪРТЪВ СЕЗОН! НА РАБОТА!

ТРЕВОЖНО БЕЗДЕЙСТВИЕ

Отиде си 1959 година. Кооперативните стопанства приключиха вече годишните си сметки. Няма стопанство в нашия окръг, което да не е отчело едно значително повишение на общата селскостопанска продукция, на средните доходи на кооператорите в сравнение с 1958 година. И това е напълно обяснимо. Небивал бе ентусиазмът и трудолюбието подем на кооператорите ни през цялата година. Затуй поливните площи в окръга за по-малко от година нараснаха с над 130,000 декара, усвоиха се нови 85,000 декара земи, повишиха се добивите. А възможностите в окръга са още по-големи. Затова и планът през 1960 година поставя още по-сериозни задачи.

Но отговаря ли създаденото сега трудово напрежение в окръга на изискванията на новата година? Не! Не отговаря! Извънредно тревожно е фактът, че на работа в селата сега дневно излизат по 2,000-3,000 кооператора, срещу 70-75,000 през същото време на миналата година. А никакви сериозни причини не могат да се изтъкнат, за да оправдаят това бездействие. И задачите са по-големи, и хората са достатъчно, пък и времето е благоприятно за работа.

От първите дни изпълнение на плановете

Работническите колективи на търговските организации в гр. Търново, отзовавайки се на Обръщението на ЦК на Партията, започнаха от първите дни на годината с нови сили и ентусиазъм. Всички работници се включиха в социалистическото съревнование, като поеха лични и колективни обещания за превъзходно изпълнение на плановете по стопанството. Направени са над 300 работнически предложения за подобряване на търговията. В дните на новогодишните празници работиха дежурни магазини които спомогнаха за по-доброто изпълнение на плановете и за по-цялостното задоволяване на нуждите на гражданите.

В резултат на трудовия подем на работниците, търговските организации — ГТП „Нармаг“, ГТП „Хранителни стоки“ и др. вече произвеждат дневните си планове. „Нармаг“ изпълнява дневния си план по стопанството средно 105 на сто, „Хранителни стоки“ 108 на сто. Ежедневно изпълняват плановете си търговските работници от „Нармаг“ — Никола Цивнева — 130 на сто, Димитър Пичев — 110 на сто, Георги Данков — 105 на сто, „Хранителни стоки“ — Кольо Вълчев — 130 на сто и други.

Кр. Манолов

Ритмично да изпълняваме плановете!

Студът не плаши механизаторите

Снегът вали ли вали и затрупва хлебодородната гръд на майката земя. А татък нейде край село Камен се носи мощният напев на трактор и нарушава тишината из стихнатото поле. Двамата верни приятели — механизаторите от мелиоративната бригада на МТС в с. Камен Димитър Г. Ставрев и Кольо Василев вече дни наред, както и този зимен ден, надживяли за-костеняли традиции, поравняват площи, които според плана на кооператива ще бъдат поливани в знойното лято. Петнадесеттонната желатина съветска машина „С-100“ с универсален булдожер, умело направлявана от яните ръце ту на Димитър, ту на Кольо подбират ненужните слогове и разравя черната земя по побелялото снежно поле.

— Дай ми като тези хора, да видиш дали ще има нужда от бригадири и бригадни механизатори! — възкликна с висок глас, за да надвие

могъщия рев на железното чудовище, бригадирът на мелиоративната бригада Коста Стоянов Йоргов. Други пет смели мъже, членове на мелиоративната бригада, когато всички търсят топло кътче край бум-тиячки пещки, също са сред заснежено поле в м. „Чакъла“. Скреперистите с трактор „С-80“ Христо Йорданов, Петко Михайлов и Димитър Иванов, а с трактор „ДТ-54“ — Петър Симеонов и Симеон Ив. Симеонов, депонопоно насипват преградната стена на язовирна край с. Лозен на ТКЗС в с. Камен. Те ясно съзнават своя дълг и не се плашат от нищо по-бързо да завършат и този мелиоративен обект, както завършиха преди десетина дни язовирната стена във Виноград. А както тях до завършване работата за довършване на помпените станции.

Но защо на 7 януари скре-

перистите работиха само по 14 часа? Желание у всички имаше моторите да пейт, но един от тях, като обрнал гръб на студения вятър, подхвърли народната мъдрост: „Гладна мечка хоро не играе“. И прави са. Тези, които и ден, и нощ се трудят за увеличаване на поливните площи, за по-богат урожай и с достойни дела отговарят на Обръщението на Партията се нуждаят от по-големи грижи от страна на кооператива. Да се оставят без храна механизаторите до 14 часа, след като предния ден бригадирът им настоятелно е искал да се уреди въпроса с храната е непростимо.

Може би, това е израз на настроението, обхванало доста хора в кооператива в Камен, през зимата да не се работи с пълна пара. Защо е нужно тогава да се пречи на тези, които не се страхуват от трудностите?

Н. НЕЙКОВ
наш спец. кореспондент

ИЗОСТАВАНЕТО МОЖЕ ДА СЕ ПРЕОДОЛЕЕ

Безспорно успехите на Драгановския кооператив за изминалата 1959 година са големи. Фактът, че стопанството реализира обща продукция с 15,156,885 лева повече от 1958 г. и разпредели средно на работоспособен кооператор по 5,311 лева годишен доход говори, че тук е кинял немалко труд през цялата година. Особено забележителни бяха зимните месеци. Цяла работа преживяха през ръцете си тогава драгановските кооператори. Започнаха изграждането на четири микроязовира и две помпени станции, натиха се с обикорски тор стотици декари земя, почистиха блокове и мери, корениха гори. Тогава именно всички се убедиха, че зимата е сезон, който също предлага големи възможности за усилената полезна работа на кооператорите.

Но утвърдиха ли това свое

правилно разбиране като традиция драгановските кооператори и как работят те в първите дни на новата година?

Със съжаление трябва да отговорим, че поне засега особено трудово раздвижване тук не се наблюдава. На работа дневно излизат по 150—200 кооператори и то предимно в зеленчуковите градини и за подхранване на есенниците. А колкото много и извънредно важни задачи стоят за изпълнение в настоящия момент в стопанството! Да вземем, на пример, усвояването на нови земи. В кооператива има

ли се изобилие да се облицова изкопаните още през миналата година 10 торби. Много прили са необходими за общините градини, пасищата, ливадите. Но по тези задачи сега в стопанството почти не се работи. Защо? Очевидно е, че вината не може да се търси в кооператорите. Тук ръководителите на стопанството не са поделили както трябва отговорната задача за мобилизиране на хората, за вдигане на крак всички работоспособни кооператори. В кооператива дори не се води отчет колко кооператори излизат на полето и каква работа вършат.

А времето тече. Скоро пролетната сента ще почука на вратите. И тогава едва ли ще стигнат хората за всичко. Затуй да се чака повече не бива.

П. ДИМИТРОВА
наш спец. кореспондент

РЕШАВАЩИ ДНИ В ЗЕЛЕНЧУКОПРОИЗВОДСТВОТО

През студените зимни дни в зеленчуковите градини на ТКЗС „Първи май“ в с. Обединение е оживено. Когато през деня проблемите далечното зимно слънце, усиленият се насочват за пикиране на разсада. Вече са пикирани шипки върху площ от 270 кв. м и пипер — 48 кв. м. На първо място в пикирането е бригадата на Цанко Трифонов, който вече пета година е бригадир и има добър опит в това отношение. Освен това в първа зеленчукова градина са пикирани сала-

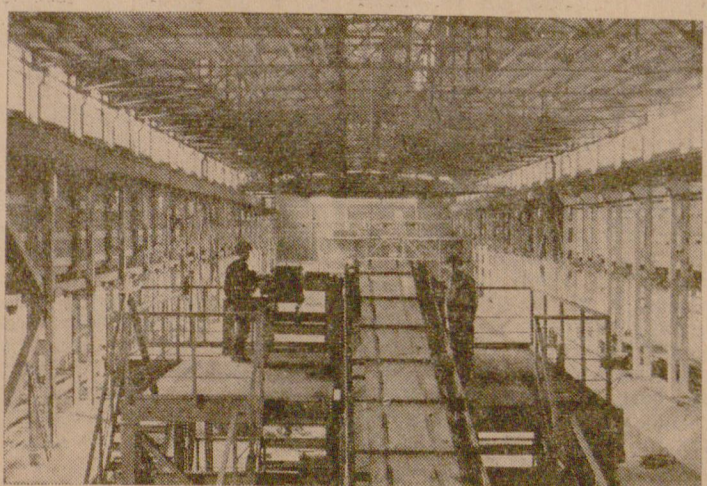
ти под 600 парникови рамки. За по-добрата работа на тази бригада говори и фактът, че вече са продадени 400 връзки магданос. Сега дните са решаващи за зеленчуковото производство през 1960 година. От това колко и какъв разсад има произведен, ще зависи и изпълнението на производствения план в зеленчуковата градина. От практика градинарите знаят, че щом добре се закали разсадът, той по-добре ще издържи и на пролетните неблагоприятни дни,

ще се развие по-добре.

Един от решаващите фактори за парниковото зеленчуково производство е навременното осигуряване на добре угнели оборски тор. Ето защо, около парниците сега се стоварва и необходимият оборски тор. С всеки изминал ден застъплената площ се увеличава. През изтеклата година зеленчуковите градини само в с. Обединение донесоха за стопанството 900 хиляди лева паричен доход. Така година ще бъде повече

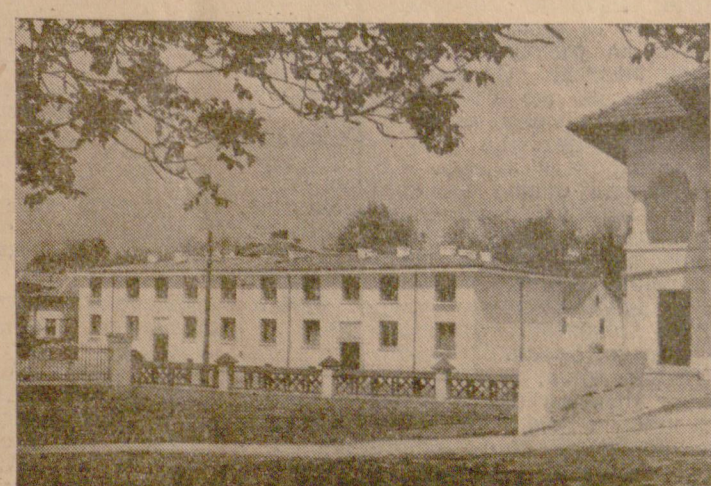
И. Карацалев

В РУМЪНСКАТА НАРОДНА РЕПУБЛИКА

Бързо се разраства химическата промишленост в Румънската народна република.

На снимката: Фабрика за производство на суперфосфати в Ньвадари, областта Констанца.

В Народна република Румъния ежегодно израстват стотици модерни и съвременни жилища за трудещите се.

На снимката: Нови жилища за служителите от Рибарското предприятие.

Водата ще потече там, където хората поискат

Миналата година беше година на изпитание за повечето от трудовокооперативните земеделски стопанства в окръга. Увеличиха се селскостопанската продукция и доходите на кооператорите до голяма степен поради подхващането на задачите още от началото на годината. Така е било и в кооперативното стопанство в с. Килифарево.

По другояче чувствуват кооператорите в това село този въпрос. Работата в зимни условия за тях не е нещо ново. Четвърта-пета година те почистват пасищата през зимните месеци, коренят синири, заравняват блокове.

След приключването на полската работа през 1959 година, управителният съвет на стопанството насочи вниманието на бригадите към залесяване. До падането на снега (7 януари) около пътищата за селата Овочево, Плаково и др. са засадени 26,000 тополки, а за укрепване бреговете на бунарта река Белица са подготвени над 300 декара площи за засаждане на ака-

ставят водата да тече там, където те искат.

Здрачът се спускаше от високите склонове на Балкана. Водите на рекичката срамежливо течаха надолу, победени от оглушителното буботене на мощния двигател. Немо Гьонов Ковачев, ръководител на строителните обекти в селото, пресмяташе извършеното от механизаторите през деня.

— След една седмица елате. Реката ще тече в новото корито, — заключи той.

Здр. ОТЧЕВ
наш спец. кореспондент

ВРЕДАТА ОТ РЕЛИГИОЗНИТЕ ПРЕДРАЗСЪДЪЦИ

Религията е вредна, антинаучна и реакционна идеология. Такава бе нейната роля в миналото, такава е и днес. Маркс затова я нарече „опиум на народите“, защото тя примама, приспива вярващите с идеята за всемогъщото божество и по този начин ги лишава от възможността сами, със собствени сили да водят последователна и твърда борба с трудностите и класовия враг.

Обхванатият от религиозни предразсъдъци човек е склонен пасивно да се приспособява към природните и обществените условия, да чака благодат, свобода и равнопоставеност по пътя на молитвата към всевишния, да посреща спокойно всяка сполетяла го беда, отдавайки я на наместата на „сдбата“. Затова той не може да бъде пълноценен строител на социализма, особено сега, когато Партията ни зове да извършим бърз икономически скок в развитието на страната.

Освен идеята си за мирогледна страна, религията има и друга. Тя е свързана с религията религиозни обреди, обичаи и празници. В това отношение тя е крайно консервативна, защото, запазени в продължение на хилядолетия, обредите и обичаите са се вкоренили в битата на хората и техния личен живот.

Религиозният култ представя от себе си система от обреди, обичаи и празници (кръстен знак, молитви, богослужения, жертвоприношения, църковно кръщение, венчаване в църква, погребални религиозни обреди и т. н.). Той обхваща всички страни на живота на вярващия от неговото раждане до неговата смърт. По такъв начин религиозният култ държи хората в подчинение на антинаучните и реакционните възгледи, както относно техния живот изобщо, така и относно ежедневните им постъпки. В този смисъл религиозните предразсъдъци са средство за задържане на вярващите в плен на религиозната мистика. Експлоататорските класи чрез религията държат хората в подчинение. Така постъпваше и българската буржоазия в недалечното минало, когато беше господстваща класа.

Буржоазните закони задължаваха гражданите у нас да кръщават децата си в черква, да се венчават в черква, да чествуват като войници, служители, ученици и т. н. религиозните празници и други подобни. Стигаше се до там, че децата,

родени от нецърковен брак, се обявяваха за „незаконни“, лишаваша се от редица права, особено за наследяване.

В социалистическото общество е съпътната вече мисъл, хората добре опознават неговия фалш. Въпреки това има още хора в окръга ни, които не могат да се отърсят от религиозните предразсъдъци. В селата Ореш и Драгомирово и някои други села част от младежите посещават религиозни обреди, четат религиозна литература. Някои комсомолци от с. Българско Сливово и други села се венчават в църква, други като в с. Пчелище кръщават децата си в църква. В окръга има и други случаи на слугуване на религиозни предразсъдъци.

Култът към „светините“ и чествването на религиозните празници, както и служенето на най-различни религиозни обреди са явления антинаучни и вредни. Религиозните предразсъдъци са вредни, защото замъгляват съзнанието на хората. Вярата в „светините“ цели да откъсне вярващите от революционната борба на прогресивните сили в обществото.

Те са вредни и затова, защото нанасят ежегодно големи вреди на личното и общественото стопанство. Съзнанието на религиозните празници, особено на тези през м. януари, когато те са най-много, откъсва част от трудещите се от труда, което подрива изпълнението на производствените планове, внася дезорганизация в стопанството.

Партийните организации, организацията на Отечествения фронт и Комсомола, на профсъюзите в окръга трябва да водят системна разяснителна работа против религиозните предразсъдъци. Нужно е да изтъкват, че революционните празници са нов елемент в културния бит на трудещите се, които не само ни дават възможност да се повеселят, да отдушнат, но съществено ги възпитават в дух на комунистически морал, повишават ентусиазма и енергията им за нови, още по-големи победи в стремителния ход към комунизма.

Това се изисква особено сега, когато Централният комитет на Партията с Обръщението си към комунистите и трудещите се призовава на неуморна борба за образцово изпълнение на производствените програми по всички показатели още от първите дни на 1960 година.

В нашите ръце е едно мощно оръжие

Низовият печат, нагледната агитация и РТЦ са една от формите, чрез които се разяснява партийната политика и служи за мобилизиране на силите на трудещите се за изпълнение на поставените задачи. Основа на всички наши успехи, се казва в Обръщението на Централния комитет на БКП, е добре поставената масово-политическа работа.

Сега няма по-висока и по-отговорна задача за целия наш идеологически фронт, за печата и радиото от задачите да насочат всички свои сили за изпълнението на плана за 1960 година.

Имайки предвид голямото значение на низовия печат и нагледната агитация, заводският партийен комитет и партийните ръководства долагат системни грижи за тях. В завода се издава многобройната „Заводска борба“, в която се отразява многостранната дейност на заводския колектив. Вестникът излиза два пъти месечно в четири страници и отразява постиженията на първенците и борбата на целия колектив за изпълнение на петилетката в съкратени срокове, третира и насочващи проблемни въпроси, с критичните си материали спомага за отстраняване на пропуските.

Разгледайки работата по списването на вестника, заводският партийен комитет констатира, че все още дописниците на вестника са недостатъчно. Изрази се мнение, че за да може да се осигури по-широк актив от сътрудници на вестника, е необходимо да се разшири работата по списването на стенния печат — издаването на стенен вестник. По решение на заводския партийен комитет се сформираха редколени към всички партийни организации, като партийните бора и партийните секретари от близко ръководят и подпомагат работата на редколениците. Във всяка редколеница се включи и член от партийното бюро, който да отговаря за издаването на стенен вестник.

Разбира се, отначало се срещнаха не малко трудности, докато започне издаването на стенен вестник. Опитът на членовете на редколениците беше малък. С помощта на партийните секретари и редактора на заводската многотиражка през май излязоха първите броеве на стенен вестник. Започнаха да издават стенен вестник в захарната фабрика — „Захаровар“, в бонбонената фабрика — „Искра“, в ремонтните работилници — „Металин“, в спиритната фабрика — „Спиритовар“, в строителната организация — „Строител“ и други.

Най-редовно и сравнително добре се списва стенен вестник „Захаровар“. Особено действена роля той изигра по време на реконструкцията на фабриката. Той поместваше кратки, насочващи статии. Действена роля имаша карикатурите, поместени в първите броеве на вестника.

Вестникът се следеше от всички работници, строители и монтажници през време на реконструкцията и през време на захароперепреработващата кампания. За всички критични материали се взеха съответни мерки от ръководителите на монтажниците, строителите и захароварите.

Колко голяма е мобилизиращата роля на стенен вестник ни показва следният пример. Беше се изостанало с отливането на бетона и се предложено на една от бетонджийските бригади да остане и работи още една смяна. Отговорът на другите беше такъв:

— Ние чувстваме необходимостта, че трябва да се догоним изостаналото и ще останем да работим. Ще докажем, че и нашата бригада заслужава да бъде писана в стенен вестник, както бяхте писали и другите бригади.

Разбира се, таква и подобни на този пример, може да се посочат и много др.

Освен стенен вестник, ползуваме и редица форми на нагледната агитация — мълнии, тревоги, плакати, диаграми. Ползуването им става по най-различни поводи. През време на реконструкцията на захарната фабрика се поставяха нагледни материали, които сочеха крайните срокове за завършване на отделните работи. За завършването им в срока се пуснаха мълнии и похвални табла. Това активизираше всички групи и бригади и се разгаряше социалистическо съревнование. С особена радост и задоволство посрещаха работниците подобни табла. Не бяха редки случаите, когато някои работници искаха на другия ден и техните имена да бъдат поставени на видно място.

Издаваха се материали, бичущи слабостите на отделните бригади, звена и работници. Такива бяха стрелците, тревогите, бодилите. За тяхното въздействие върху работата на ръководители, отделни бригади и работници може да се посочат много примери. Беше издаден „Стършел“ за разпалването на строителните материали от строй участъка. Ръководителите веднага взеха мерки и циментът и други материали бяха прибрани и подредени.

Много добро въздействие има ползуването на под-

визияния „Стършел“. Този „Стършел“ се поставя за изпълнение на плана, за влошаване на качеството и др.

Използувани са и „тревогите“, особено през време на реконструкцията и през време на захародобивната кампания. Важното в издаването на тези материали е до брата насоченост на тяхното жило и навременното им издаване.

Главното, което спомага за въздействието на нашия стенен печат е, че се осигурява контрол за изпълнението на поставените в него задачи. По решение на заводския партийен комитет за всеки критичен материал и за изнесането на някои нередности, отговорниците на дадените сектори или причинителите на недостатъците са длъжни да отговорят какви мерки са взели за отстраняването на недостатъците. Това създава авторитет на многотиражката и нагледните материали и въдъхва вяра в работниците, че всички неща, които се посочат или съобщават на редколениците, изиграват своята роля.

За водене на трудовото съревнование ползуваме постоянни табла и черни дъски за всекидневен отчет. Най-голям интерес сред работниците предизвиква отчитането на съревнование то в хумористичен вид. Когато през октомври миналата година застрашително изоставахме в използването на капацитета на захарната фабрика, се организира съревнование по смени. Направи се табло за отчитане на съревнование между смените. На таблото се нарисуваша ракета — за първенците, лека кола — за смяната, заела второ място, а за изоставащите — магара. Това табло помогна много.

Използуваха се и агиттабла, стеннистове и др., които се издаваха по време на чувстване на бележитите дати.

Добре използваме и материалите за нагледна агитация. Поставят се подходящи лозунги, които се написват добре. Много от тях са постоянни, които не само са за украса, но и са конкретно съдържание за мобилизиране на работниците за изпълнението на производствения план.

От опит се убедихме, че стенният печат и нагледната агитация играят голяма роля за осъществяване на отговорните стопански задачи, стига навреме да се използват, съчетани с останалите организационни и партийно-политически мероприятия.

Ив. ДЕНЧЕВ
секретар на партийния комитет при Държавни захарни заводи — Горна Оряховица

При туркините от с. Килифарево

Преди известно време съпругост на курсистките туркини в с. Килифарево беше др. Емилия Живкова от Централния комитет на БКП. Курсистките с радост разказваха за работата на своя курс. Младата курсистка Фатме с гордост показва тетрадката си с хубави чертешки по шев, със записки по домоуредба.

А ето и другите туркини разправят, че те вече могат да шият детски камизолки, детски пижамки, детски роклички. С умение карат шевните машини, знаят да правят мраморна торта, торта „ден и нощ“, разни дребни сладки, пандишанова торта, мускаи, кремове и различни още други вкусни сладки и пийтиета.

Туркините са доволни и благодарят на Партията и Народната власт за положението за тях грижи за повишаване битовата им култура. Доволни са от изнесаните им здравни и политически лекции; от това, че в курса заедно с тях се учат и много български жени и че между тях се създава крепка и здрава дружба и приятелство. К. Симова

БОТЕВА ВЕЧЕР

Послушай годишнината от рождението на Христо Ботев в с. Вншювград се състоя тържествена вечер. За живота и дейността на безсмъртния наш поет и революционер говори Йордан Колев.

Сетне бяха прочетени фейлетони от Ботев и изпята революционни песни.

Хр. Петров

Нима ще се намери честно човешко сърце, което би отнело весталата умишля на щастливата майка Николайка П. Кантарева. Нейните розби Наля, Снежанка и родилният се преди Новата година Петър ще живеят радостно и щастливо.

Снимка: П. Тарасенко

Фабричният колектив помага

Приетия Закон за политехнизма на училището с живота постави сериозни задачи пред партийното, стопанското, профсъюзното и младежкото ръководство в мебелната фабрика „Победа“ в Търново.

Фактически ние още миналата учебна година започнахме да помагаме за свързването на учебната работа с практиката. Приехме първите 40 ученици от IX и X клас въз основа на сключения договор за шефство на Трето политехническо училище „Асен Златаров“. Това бе първият опит за обучение на ученици в нашето предприятие.

През настоящата учебна година подготовката за приемането на ученици се на производствена практика в предприятието започна поотрано. След като Законът за политехнизма на училището с живота бе публикуван, партийната организация на свое събрание разгледа основните моменти, залегнали в него, и нашите задачи във връзка с това. Обсъди то и профкомитетът. За ръководител на практикуващите ученици бе определен добре подготвен другар, завършил техникум по дървообработване и вътрешна архитектура.

Сега др. Тодор Денчев ръководи две групи от по 23 ученика и ученички от X и XI клас — една от водения занятия в петък, а другата в събота.

Занятията стават по специално изработена програма.

Другите две групи, които практикуват в производството, прикряпме към добри производствени, под чие непосредствено ръководство и контрол практикуващи усвояват операциите на мебелното производство.

Опитните мебелисти Недялко П. Недялков — ръководител на бригадата за ударен комсомолски труд, Михаил Йонков — бригадир на ръчно отделение, Радн Стойчев — ръководител на група за ударен комсомолски труд, Атанас Филипов, Бочо Панев и др. полагат системни бащиински грижи за осигуряване практическото приложение на изучения материал. Комunistите и комсомолците от ръчното и полирното отделение подпомагат добре практикуващите ученици. Училището са в пряк допир в трудово сътрудничество с работниците. А това има голямо значение. Именно в контакт със своите бащи и майки, братя и сестри в процеса на труда те усвояват трудовите добродетели.

В съвместния труд учениците не само заобикват труда, но започват да уважават хората на труда, да развиват в себе си съзнание за другарска взаимопомощ.

Още като дойдоха в предприятието, учениците бяха инструктирани по техническата безопасност. Те бяха запознати и с правилника за вътрешния трудов ред на промишленото предприятие. Стопанското ръководство им осигури работно облекло, дава им противотрови, когато са в полирното отделение, защото там се работи с вредни вещества.

Резултати от работата с практикуващите ученици ние вече имаме. В изпитиите за първия учебен срок учениците получиха по теория 13 отлични оценки, а средният успех е над „много добър“.

Добри са резултатите в практическото обучение. Ето ученицата Росица Донева държи с увереност балата с ръката, която до вчера е държала молив, и със завидна сърчност наанася отледално лъскавата политурна.

Из живота на пионерите от с. Ресен

Във връзка с подготовката на седмоласниците за въстъпване в Комсомола, втори отряд проведе сбор на тема: „За тебе роден Комсомол, растем достойна смяна!“ На сбора присъстваха Милка Попова и Ангел Попов — бивши бригадери в СССР. Те разказаха на пионерите за необходимостта съветска земя, за трудолюбие, то и другарството на съветските пионери. Всички слушаха с интерес разказите за отглеждания там памук, който достига човешки бой, за Московското метро, за

ра на отделни детайли от мебели за износ. Здравка Иванова с особена сърчност редисва отделните парчета дървесина, от които ще сложат седалката на стол. Човек трудно би различил извършената работа от Милко Проданов, Генчо Петров, Никола Павлов и др. от работата на дългогодишните майстори-мебелисти. Добре овладели теорията на мебелното производство, те с лекота, сърчно и с умение изпълняват отделните производствени операции.

За добрите резултати важна роля изигра и съвместната работа на дружествения комитет на Комсомола в предприятието и дружественото бюро на учениците. На младите работници в предприятието бе поставено комсомолско поръчение да подпомагат практикуващите ученици. Освен това бе приет план за организиране на съвместни срещи на комсомолците за запознаване на учениците с дейността на предприятието, постигнатите успехи и предстоящите задачи.

В обещанията на комсомолците за 1960 година има задължение да подпомагат практикуващите ученици за по-добро усвояване на технологиите на мебелното производство.

Ние смятаме през 1960 година да насочим усилията си главно за подобряване на съвместната работа между учениците и членовете на Комсомола в предприятието, за да се засилят още повече грижите на младите мебелисти към учащите се: да разширим дейността на учебната работилница, като основна база за практиката на учащите се; да осигурим работни площадки в производствените помещения, където учениците самостоятелно да участвуват в производството на мебели.

Новите, още по-големи задачи през настоящата година за разкъсване на Родната ни задължават да се заемем много по-сериозно с трудовото възпитание на учащите се. И ние ще сторим това.

Йордан КОЛЕВ

директор на фаб. „Победа“ — Търново

Да се учим от опита на КПСС!

Подбор и възпитание на председателите на колхозите

(продължение от бр. 4)

от Л. МОНАШЕВ

първи секретар на Кузския областен комитет на КПСС

Задължително за укрепване на колхозите с кадри не се изчерпва с издаване на добър председател. Колхозите сега са крупни. Комплексната производствена бригада, в която е съсредоточено и полевдство и животновдство — е голям стопански участък. Имаме бригади, към които са прикряпени по 20,000 декара земя. Да ръководи такава бригада може и трябва само опитен човек. С всяка година във връзка с увеличаване броя на животните окрупняват се и животновдните ферми и също трябва да ги оглавят само добре познаващи работата колхозници. От работата на бригадир, завеждащ фермата, зависи общите успехи на колхоза.

В нашата област има повече от 2,500 производствени полевдски бригади, но много малко са бригадирите-агрономи. В повечето случаи това са колхозници, добри организатори, обаче без съответна подготовка, затова им е трудно да ръководят работата с разбираване. Същото може да се каже и за завеждащите ферми. Трябва да се признае, че много партийни организации само от време на време се занимават с подбор на тези кадри, в ре-

или дълго работили в учредения нямат опит, сега не им достига организаторски навики. Председателите-практици, които притежават голям и ценен опит, се нуждаят от знания. А нали е много важно навреме да се подкрепят председателите, да му се помогне!

Както се убедихме, голямо значение има изучаването опита на най-добрите стопанства. Може да се каже, че такова изучаване е предметно, нагледно и поради това е много ефектно. Като много полза може да почерпи младият председател, като се запознае с дейността на ръководителя на чужд колхоз! От неговия пример той ще се учи на умение да открива и използва резервите, на изкуство да работи с хората.

В нашата област нашироко е известно името на председателя на колхоза „Червеният Октомври“, Рилски район, два пъти Герой на социалистическия труд Ф. П. Максимов. Неотдавна в село Сухая, родното място на героя, беше му издигнат бронзов бюст. Ф. П. Максимов е един от организаторите на колхоза, от 1946 г. е негов несменяем ръководител. Другарят Максимов е практик, той няма специално образование. Но той притежава забележително качество — стремиж да изучава и да внедрява новите, прогресивните ме-

тоди на ръководене на стопанството. Той внимателно следи за новостите в селскостопанската литература, непрекъснато попълва своите знания.

Но най-скъпоценното качество на др. Максимов — това е умението да организира, да въодушевява колхозниците на самоотвержен труд, да намира подход до всеки човек, да се вслушва в гласа на хората и да подкрепя тяхната инициатива. В колхоза има голям и боеспособен актив: агрономи, зоотехници, бригадери, завеждащи ферми — хора опитни, добре подбрани за своите постове от управлението и от партийната организация. Председателят постоянно се съветва с активна. В колхоза почти съвсем не се прилагат материални наказания; те трайно са заменени с морални, широко се прилагат материални поощрения. На добросъвестно работещите колхозници се дава отпусък, почивка в саниаториум или в почивен дом, раздават се премии, обявяват се благодарности, техните портрети се поставят на почетните дъски и щандове. На старите колхозници, в зависимост от тяхната трудова активност, се определя пенсия.

Много е направено в колхоза за повишаване на културата на земеделието. Другарят Максимов и активът предложиха да се измени структурата на посевните площи. Още през 1957 година бяха съкратени 2,950 декара посеви със слабоплодните култури, увеличиха се площите на царевичната, змяните посеви, захарното цвекло, при което са разширени утарите на 3,500 декара. Управлението на

колхоза сериозно се зае с местните торове. Тези мерки, заедно с другите агротехнически мероприятия, станали решаващи в борбата за повишаване на добелите от зърнените култури.

Другарят Максимов е един от първите инициатори за внедряване на квадратно-гнездовата сента и обработката на царевичната и надлъжно-напрежната обработката на захарното цвекло. През 1959 година са създадени 2 комплексни бригади за отглеждане на царевичната без прилагане на ръчен труд. Колхозът получи от всеки от 5,850-те декара по 5,180 кг зелена маса царевича (заедно с кочаните в млечно-восъчна зрялост) за силаж. Беше време, когато в Сухая млеконадоят не надминаваше 800—900 килограма на прекара, произвеждаше се малко месо. С разширяване площите за царевича и фивовесни смеси върху засетите утари беше решен най-сетне фуражният проблем.

Почувствали са методите на ръководство на този колхоз. Всяко стопанско мероприятие се обсъжда от управлението, определят се изпълнители. Председателят всекидневно контролира изпълнението на решението на този или онзи участък, и не отстъпва до тогава, докато не бъде доведено до край. Друг председател за всичко се залавя сам и, естествено, в голямото стопанство за всички не ще успее. Другарят Максимов постъпва друго: той се грижи за повишаване ролята на бригадирите, завеждащи фермите, поощрява тяхната инициатива. А когато се труди целият актив, цялото средно ръководящо ядро на кол-

хоза, то можем да бъдем уверени, че всяка задача ще бъде изпълнена.

Колко ценно от опита на др. Максимов могат да почерпят за себе си младите председатели на колхози! А какво да кажем за широкото известие колхоз в страната в с. Калиновка? Той е действително лаборатория на опита, колхозен университет.

Формите за изучаване опита на председателите на най-добрите колхози са разнообразни. Но това преди всичко е посещение в чужд колхоз на млад ръководител при опитен. За съжаление тези посещения, като правило, са много краткотрайни. А защо, например, малко опитният председател да не поработи по-дълго, месец-два, при повечето знаещи човек, да прекара при него своето рода „производствена практика“ както се казва, да потрупа ум и разум? Само високотемпературният, надутият работник може да се откаже от такова учение.

Колхозите в нашата област се включиха в съревнование с колхоза в село Калиновка: от началото 50. а после 110 стопанства. Техните председатели, активът, ходиха в Калиновка и дадоха дума за две-три години да догонят чедния колхоз. Областният комитет на Партията подкрепя това начинание. Два-три пъти в годината председателите на съревноваващите се стопанства се събират на съвещание, отчитат се резултатите за изпълнение на социалистическите задължения, приемат се планове за бъдещето. Съревнование с калиновци помогна на много колхози да се стегнат.

Председателите на колхозите получават доста в семинарите, системно провеждани от Областния и районните комитети на Партията. В един от семинарите бяха поканени ръководители на чужди колхози от Московска, Киевска, Виницка, Сумска и Черкаска области. Тук се състоя обмяна на опит в работата по ръководството на колхозите, планирането на производството, внедряването на прогресивните методи в агротехниката и зоотехниката. Широко се прилага в нас и такава форма на обучение, като районните икономически конференции. Първата конференция се състоя в Хомутовски район; на нея се обсъди доклад на агронома на колхоза в с. Калиновка др. Ванин за снижаване себестойността на продукцията. По примера на хомутовци такива конференции бяха проведени във всички райони на областта, а в ред райони и по други въпроси на организацията на колхозното производство.

Председателите на колхозите изучават напредничавите методи за ръководене на селското стопанство, квадратно-гнездовата сента на царевичната, надлъжно-напрежната обработка на захарното цвекло, как се използват заетите утари и как се използват местните торове, как се извършва изкуственото осеменяване на добитъка, правила за лагерното отглеждане, нови методи за силажиране на царевичната, в частност методите за приготвяне на комбиниран силаж и т. н. Това обучение се съчетава с практика в селскостопанските станции и в най-добрите колхози. (Следва)

Писма на читателите до вестник БОРБА

Днес на страницата:

- ★ Родителите се развеждат, а децата чакат
- ★ Джулунските комсомолци не излизат на трудов ден
- ★ Цигани за пръв път на сцената
- ★ Щом човек си познава работата и я обича
- ★ Човешка благодарност към лекарите
- ★ За 5 лева лека кола „Волга“
- ★ Автобусната спирка не е на място
- ★ Коевчани още чакат
- ★ Бързо разкрита кражба

Обичан и уважаван

Първите курсисти на новооткритото машинно-тракторно училище в с. Златарица бяха вече пристигнали. Заедно с тях дойде и майстор-готвачът Иван Стойков. Сложил била престилка и кепе, той веднага се разшета из кухнята. Затуй още на първия обяд момчетата възкликнаха: „Колко хубаво приготвено е яденето!“

Оттогава минаха пет години. Ентусиазмът и майсторството на готвача пораснаха. Сутрин, много рано той е на своето място, край печката. Много ученици опитаха хубавите супи и вкусните яхнии.

— Трябва яденето да е вкусно, та апетитът да е добър, — често говори бай Иван. — Момчетата са млади, здрави. От тях после ще се иска много, затова трябва да се хранят повече и по-добре.

За тези грижи момчетата го обичат и уважават като баща и го помнят задълго след завършване на училище.

Стойчо А. Гуджев

Крадите заловени

През месец декември 1959 г. на гара Павликени пристигна вагон с фуражни смески за фермата на с. Бяла черква. След извозването на фуража на следващата сутрин бригадирът на фермата Борис Камеанов получава сигнали, че има следи от разпирания фураж по полната в близост до фермата. След като лично констатирал това, той уведомява веднага по телефона органите на МВР в гр. Павликени. Само след 15 минути на мястото пристигат началникът на МВР Ангел Тодоров, Димо Петров, Иван Минков и Цачо Йорданов. След като накратко разпитали бригадирата, започнали своята работа.

Сам след 2 часа органите на Народната милиция съобщили на бригадирата да отиде и си получи откраднатия фураж — 264 кг фуражът е бил откраднат от Иван Костов Илиев, Георги Денчев и Цачо Калъков.

Управлението на ДЗС — свинеуговяване „Янтра“ гр. Търново изказва похвала и благодарност на другарите от МВР — Павликени за бързото разкриване на кражбата.

ДЗС свинеуговяване „Янтра“

В първите редици

Комсомолката Недка Митева Атанасова работи в бригадата за ролки — канфекция за износ, при ГПК „Нов живот“ в Търново. При добро качество на производството тя изпълнява трудовата си норма 126 на сто, активно участва във всички комсомолски мероприятия.

На разширението на читалищния дом в с. Сухиндол работи строителната бригада с ръководител Кольо Хр. Цончев. Тя редовно изпълнява трудовите си норми 150 на сто.

Наложителна промяна

Известно е, че през зимния сезон пътищата стават плъзгави и движението на превозните средства се затруднява. А точно на пресечната, където шосето за с. Долна Оряховица се среща с железопътната линия за с. Златарица, е автобусната спирка. Случва се така, че когато автобусът спира, край него друго превозно средство задминава и този, който е в движение, няма възможност да огледа добре иде ли влак или не! Независимо че при преминаване на влак се спускат бариери, възможни са нещастни случаи. Особено когато спазват от автобуса хората пресичат железопътната линия замислени или унесени в разговор и по такъв начин излагат живота си в опасност.

Такава опасност за движението на работниците, е улрицата от предприятията „П. Цвиев“ и Бонбонената фабрика към Г. Оряховица. След работното време работниците и служителите се връщат по домовете си именно по платното на улицата.

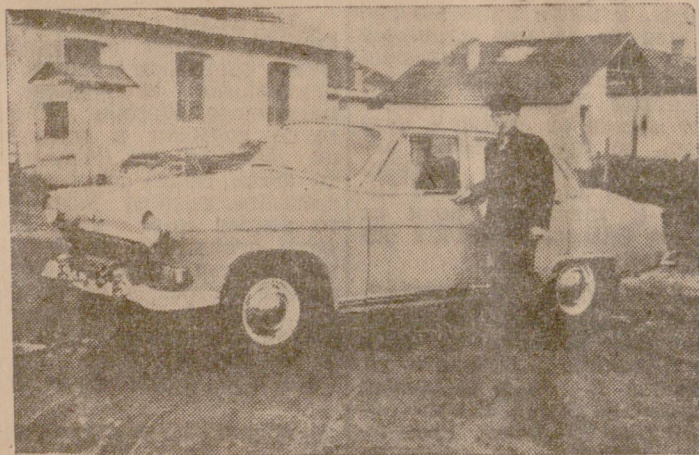
От 170 младежи 24 на трудов ден

В един от последните дни на декември, Общинският комитет на ДКМС в село Джулунци призова младежите на трудов ден за изкопаване на дупки за засаждане на овощни дръвчета. От 170 поканиени младежи, на полето излязоха едва 24 души. Този факт говори крайно лошо за комсомолците и за тяхната дисциплина. Общинският комитет трябва да потърси отговорност от недисциплинираните.

Излезлите на работа се трудиха добре и приготвиха 400 дупки. Р. Станчев и Ст. Стефанов изкопаха по 25 дупки — с по 5 повече от нормата. Комсомолците М. Стефанова, Иван Атанасов, Г. Андреева, П. Ангелов, Б. Велков и Д. Велкова показаха, че не се срамуват от полския труд. Те помогнаха и на своите родители-кооператори.

Стоян Жеков

ЩАСТИВЕЦЪТ

Дончо Костов Илиев — техник при ПТТ станция в Карашен. Той с билет № 031461 серия Ж на дяд Х от държавната лотария спечели лека кола „Волга“. Нека да му е честита!

Несбъдната мечта

Дълго време селата Сухиндол и Коевци нямали транспортна връзка само поради липса на хубав шосеен път. В края на ноември миналата година с доброволен труд и средства на държавата този път беше завършен и най-важното на населението бе обещано, че ще започне да минава редовно автобусна кола от Павликени за Севлиево. Отдъхнаха си коевчани. Мечтата им се сбъдна!

Уви! Макар че пътят от Павликени до Севлиево през Коевци е по-къс с 6 километра и платното ново, много по-изгодно за транспортните средства, отколкото през стария маршрут през Ванковец — Крамолин, но

и досега автобусите не успяват да стигнат до това малко, но героично село с трудолюбиво население с редовна връзка. Даже на пощенската кола този път се струва, като че ли омагьосан, за да не го предпозити щом се връща по разбития път за Сухиндол.

Едини говорят, че на следващото първо число ще се осъществи автобусна връзка през Коевци, други казват, че докато КАТ не провери пътя това няма да стане. Чия намеса е необходима тук, за да се отстранят явни несъобразности? ДАП или КАТ имат думата!

В. Вълчев, К. Христова, Б. Георгиев, К. Иотов, и В. Иванов — читатели

Когато работата не тежи

В центъра на с. Масларево се намира текстилният магазин на селкооп. Всеки, който влиза в него остава приятно изненадан от голямото разнообразие на стоки, тяхното оригинално и естетично подреждане и внимателното отношение на магазинера Трифон Трифонов към клиентите.

Затова често ще чуем съседки да се подвикват: „Хайде, да отидем при Трифона, да видим какви нови стоки е докарал“. И на групички се отпращат към магазина. А той като че ли е винаги отворен и магазинерът постоянно чисти, подрежда. — Моля, заповядайте, — така посреща той съседките си.

На разположение на клиентите са над 500 вида стоки. Бай Трифон е шивач по професия. Той е и първият съветник на купувачите. Кой плат да предпочеат колко ще бъде нужно за една рокля, за костюм, та дори ги съветва какъв модел да си изберат. И хората са благодарни на този винаги усмихнат и неуморим човек. В магазина има специална тетрадка, в която бай Трифон внимателно записва най-често търсените стоки и не след дълго време

ме с радостна усмивка съобщава, че стоките са доставени.

Сега бай Трифон бърза да достави колкото се може повече стоки, защото скоро, с получените пари от кооператива, работливите стопани ще изпразнят магазин му. А той иска да задоволи напълно изискванията на своите скъпи клиенти.

Д. Кирилов

„Благодарим им, заради всички ни!“

Беше наскоро. Връщах се от представление в с. Долна Оряховица, когато почувствах остри болки в корема. Откараха ме незабавно в градската общинска болница в Горна Оряховица. Вечерта отдавна бе спходила града. Приключил бе работният ден. Но след щастливия преглед от д-р Тонков, лекарската бригада, току-що излязла от 5-часова тежка операция, се зае и с моето опериране.

Едва 10 минути бяха изминали от снемането ми от операционната маса и звънците тревожно зазвяха. Нецасти бе сполетяло дете и отново лекари, сестри и санитарки, надвесени над него, с напрегнати лица и тихо шепнели уста, вливаха живот в безжизненото младо тяло. Часът беше вече 2.20 — полунощ. А така бе и през обедната почивка. Така се случваше често след работното време, залягах се смяна със смяна.

Тези упорити мъчяливи хора не произвеждат никакви материални блага, но извършват най-ценното — вливат сили и живот на хората.

Нима малцина са ония, на които д-р Тонков, като добър ясновидец установил погрешно болестта? Нима опитният нож на д-р Милатов е сгрешил някога или откарал да помогне някому? Нима се забравят майчинските грижи на медицинските сестри Димчева и Маринова, на санитарката кака Елена? Не би се намерил нито един, когато д-р Милев да не е изслушвал внимателно и не му е помогнал.

Лежиш в хубавата стая сред бялото

С неотслабващ темп се строи винарската изба в гр. Свищов. Бригата на Иван Ченев бърза да постави покрива, за което се употребяват 200-килограмови панели. В тази производствена операция се използва и малък кран „Пионер“.

Снимка: Т. Борисов

като сняг легло, а над главата ти е монтиран звънец, контакт, радиослушалка. Отвсякъде лъха грижа и уважение към теб и, въпреки че си болен, става ти някак радостно на душата и мислено благодарни... благодарни на Комunistическата партия и Народното правителство, които издигнаха стотици такива модерни болници, в които ние се ползуваме с безплатно лечение, възпитават здравни работници с ясно социалистическо съзнание за своя лекарски дълг.

Старият дядо Васил, и бай Евтим, и пионерът Антон, и младият Исмаилчо, един след друг си отиват. А от очите им лъха благодарност за възвръщания живот, за укрепената вяра и от смущение само устните едва прошепват: „Благодаря, движдаме!“, а очите им се смеят, смеят и пътят със съдържане от радост.

Преди мен изписаха дядо Васил. Когато си тръгваше, той подаде неумело за сбогуване своята ръка и с треперещ от възбуждение и радост глас започна:

— Аз не мога, но ти, младо, обърна се изведнъж към мене той — пиши за тези добри хора, пиши и заради всички ни им благодарим!

Да, на всички, на целия колектив от хирургическото отделение при Горнооряховската болница — благодарност и пожелание с още по-голяма сърдечност да даряват през новата година здраве и живот на хората...

Николай ГАНЦАРОВ
Културен театър — Търново

По „приятелство“

На връх Нова година на сиреката на Търновската бензиностанция се осмеляваше да заблуждава клиентите. Всекиго тя посрещаше с думите „Нямаме обикновен бензин, само авиационен“. А на познатите си, например, с квитанция № 24242 продаде обикновен бензин и то не на служебна кола. Ст. Иванов

За пръв път на сцената

Тесен се оказа читалищният салон за многобройната публика от с. Водоей, дошла да чуе младежите — самодейци от циганското малцинство, които за първи път излизат на сцена. Хората останаха изненадани и не можеха да изразят задоволството си от песните на хора и на солистите Мехмед Асанов и Пеца Салиева. Сполучливо бяха изнесени и песните: „Пияният директор“ и „От два стола — на земята“.

Манол Иванов

С помощта на треньора

(Из изказването на Иванка Бонева, ученичка при Икономическия техникум в Търново, републикански първенец на 400 м. гл. бягане)

които извоювах на състезанията в окръга, аз бях включена в окръжния отбор по лека атлетика да защитавам честта на Търновски окръг и честта на нашия техникум. Отивайки на републиканските състезания, въпреки че не познавах постиженията на своите съперници, аз вярвах, че ще се класирам в шесторката. И наистина, моят труд при тренировката не остана безрезултатен. Бодейки упорита борба със съперничката си Г. Илиева, аз успях да се наложих над нея и да спечеля първото място. Така и станах републикански шампион на 400 м. гладко бягане. След това бях включена в младежкия отбор, който участва в трояната среща, която се състоя в Унгрия.

В Унгрия подобрих постиженията си. А след като се завърнах в България, участвах и в селските международни състезания в Плевен.

Успехите си дължа на добрата подготовка в секцията по лека атлетика, в която участвах не само ученици с добър и отличен успех, но и с добри постижения.

Сега продължавам тренировките си в секцията, като тренирам 3—4 пъти седмично. И въпреки това, наред с постиженията в спорта, аз увеличих и успеха си в училище. За това ми помогна ръководството на Комсомола в курса, в лицето на Скъпа Колева, която завърши срока съществува и 1 петица и спортна успешно в секцията.

За в бъдеще ни предстои много състезания. Аз се надявам, че в тях ще подобрим своите успехи, като продължавам още по-упорито да тренирам.

Изказвам голяма благодарност на треньора си др. Сава Величков, който пръв се заинтересува от моите постижения и с помощта на когото аз успях да се издигна като състезателка.

в „БОРБА“

Стр 3 бр. 5 от 9. I. 1960 г.

Из залите на съда

И ТЕ ОЩЕ ЧАКАТ...

че може би той не ще ги отмени, че отговори на чувствата им, че бъде техен. С Ценка те бяха комшини. Двамата млади често се виждаха и тя мълчно можеше да крие любовта си към него. Зърнеше ли го, сърцето й трепваше. А когато го срещнеше, тя тъй заруменяваше, затъкваше се нещо в устата и и не можеше да му каже онова, което отдавна беше намислила.

Високомерен беше Иван. На Пеннините чувства той често се надмиваше пред другарите си. Но „помогнаха“ родителите. Те намериха, че по комшински като направят сватба ще е най-добре. И сториха това.

С каква любов, с какви радостни чувства и мечти Ценка подреди поизоставената къща на престарелите Иванови родители! Нареди най-хубавите си тъкани килими, писани възглавници, ковчори. Тя благоговеше пред Ивана и пред неговите родители.

Но кораво беше сърцето на Иван. Чужд остана той на любовта на Ценка. Нейната привързаност към дома и семейството не намери отзвук. В лоша среда беше живял в града и порочни наклонности беше усвоил. Твърде скоро се насити и на Ценка, и на ро-

дилите им се три малки деца.

Един ден той ги напусна. Казват, че се заловил на работа някъде из Южна България. Обадил се бил два пъти, но наскоро секнали и писмата му. Виждали го неговите другари често в компания. Започнал бил да дружи с други жени. Забривал Ценка и децата.

Върху слабите плещи на майката легна грижата за трите малки деца. Колко безсънни нощи прекара тя, колко горещи съзиви проля, колко горестни дни преживя! Не можеше да прекара лесно тъй много обичания си съпруг.

— Изплака си младини те! — съжаляха я хората от село.

Но майчината обич и даваше сили. Децата станаха нейната единичка утеха. За тях тя работеше от сутрин до вечер по блоковете на стопанството. А вечер когато те бяха уморени, те бяха единичките, които я зачурулихваха като пилешца.

Така се заредиха за нея дни на труд и грижи.

Един есенен ден Ценка получи призовка и молба. Иван заведе дело за развод. Без развод той не можал да живее с новата си „избранка“.

В Окръжния съд в Търново

се явиха и двамата. Работният ден превалише, но съставът на съда отдели много време, за да уважи двамата млади съпрузи да се съберат. Той ги приканваше най-вече заради децата, които сега имат най-голяма нужда от бащици и майчини грижи.

В съда Ценка плака и съсълзи на очи молеше Иван да се върне при нея и при децата. Тя заявяваше, че му прощава всичко и че желала да се съберат пак заедно.

— Сега съм оставила децата сами в къщи. Казах им, че доведете ги доведат при тях и такмо им. И сега те ни чакат — така молеше, така настояваше злощастната съпруга.

— Нямам време, бързам, ще закъснея — отговаря Иван.

И двамата родители докато тук още ницеха семейната си драма, двете по-големи деца, долепели нослетата си о изпотеното от пританеното им дишане, стъркаха към прозореца, се взираха към пътяната врата и ги чакаха. Малката Елка вдигаше голата си ръчица и молеше батковците си да я вдигнат, та да подират и тя с малките си черни очики онези, които са я създали.

— Тя-та, ма-ма! — продължаваше да проплаква тя

Енчо Н. ЕНЕВ
съдия

Благодарение на добрите постижения и победи,

Кар. П. Борсуков

НА МЕЖДУНАРОДНИ ТЕМИ

С непоколебима вяра в бъдещето

„Ние, съветските хора, искрено желаем 1960 година да бъде година на пълно възтържествуване принципите за мирно съвместно съществуване, на окончателно ликвидиране „студентската война“ и премахване заплахата от нова война“. В тази мисъл, изказана от Н. С. Хрущов в отговор на пожеланието му въпроси от директора на аргентинския в. „Кларин“ Р. Нобле, е синтезирана цялата политика на Съветския съюз и за в бъдеще. Това не е само годишно пожелание. То е дълбоко убеждение в правотата и силата на забележителния съветски план за пълно и всеобщо разоръжаване. План, който все по-вече и повече завладява умовете и сърцата на народите в света.

Напълно основателно, както годишното пожелание на Н. С. Хрущов, така и отговорите му на въпросите от аргентинския журналист, намериха дълбок отклик сред световната общественост. За това говорят оживените коментари на печата от всички страни.

Тези изказвания са пълни с упование в едно по-добро бъдеще. Дори западните вестници са принудени да признават огромната притегателна сила на становищата, застъпени от ръководителя на съветското правителство „Москва отново настоява за раз-

оръжаване“ — писа в „Зюддойче цайтунг“ и подчерта думите на Хрущов, че проблемът за разоръжаването е надхвърлил далеч рамките на специалните съветвания на експерти и дипломати.

Съветският съюз отново набляга върху необходимостта от незабавно прекратяване на опитите с всички видове ядрени оръжия.

От отговорите на Хрущов лъха оптимизъм. Този оптимизъм почива на здрава основа. Това са редицата убедителни перспективи.

Налице са сериозни предпоставки, че от тази година кошмарът на войната ще бъде все повече и повече отстраняван от световната арена. В тази връзка Хрущов подчертава изключително важно значение на споразумението, постигнато между него и Айзенхауер, както и на решението на XIV сесия на Общото събрание на ООН, че въпросът за всеобщото и пълно разоръжаване е най-важният въпрос, който стои понастоящем пред народите, и че поради това трябва да бъдат положени всички усилия за неговото най-бързо разрешаване. Следователно пътят за по-нататъшното разведвяване на международната обстановка е ясно определен. Отправните точки са дадени. Те са ясни и категорични.

Н. С. Хрущов не си прави илюзии, че всичко ще се разреди с един замах. Необходими са още усилия, още много работа, за да бъде различен пътят водещ към делови и резултатни международни разговори.

В това отношение голяма роля ще изиграят търговските връзки. Не може човек да не се съгласи с Хрущов, който на въпроса за търговията между различните страни изтъква: „Търговията, нека кажем откровенно, е добър уред за определяне състоянието на международната атмосфера. Нещо повече — нито економическите връзки между държавите са най-важният фактор за укрепване на политическите отношения между тях. Загряването на международния климат, което стана миналата година, без съмнение трябва да се отрази благоприятно и върху развитието на международната търговия.“

Отговорите на Н. С. Хрущов на аргентинския журналист са пожелание към всички народи. Отнасяло до край те са пропикнати от любов към човека и вяра в неговото по-добро бъдеще. Те потвърждават, че и напред Съветският съюз ще си остане неуморим водач на човечеството към мир и прогрес.

Един баша

Бележка

В брой 4 на вестника от 7 януари т. г. в текста на снимките на М. Николов и Г. Мусински, на трета страница, са допуснати грешки. Писаното под снимката на М. Николов Страница да се чете с Драганово, а производственикът под сним-

ката на Г. Мусински е Стефан Рашков, а не Добри Шатров.

На виновните редакционни работници е обрнато внимание.

Гл. редактор: Хр. Ст. Консулов

СПРАВОЧНИК НА ЧИТАТЕЛЯ

Градските кина и окръг за проектиран от 11 до 17 януари 1960 г. следните филми: „ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ“, ТЪРНОВО. „Първият ден на мира“, ИСКРА. „ТЪРНОВО: Джузеппе Верди и „Аввуката““, ТЪРНОВО. „Орхидея“, ТЪРНОВО. „Клеветникът“, I и II серия, ХР. БОТЕВ. „ЯСКОВЕЦ“, Ние от Шампиньон и „Животът е в твоите ръце“, ХР. БОТЕВ. „ЕЛЕНА“, Светът на мъжанието и „Нарисуй“, АЛ. КОНСТАНТИНОВ. „Свиря“, Клеветникът — II серия „АКА“.

ТЕАТЪР

Днес и утре Лържавният народен театър ще представи в Търново пиесата „Таняна на черното езеро“. Със същата пиеса театърът ще гостува на 12 януари т. г. в гр. Елена, на 13 и 14 — в гр. Орховица. На 15 януари оперетният състав ще представи в Търново „Целувката на Чингиз“.

Висше народно военно училище „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“

СЪОБЩАВА:

че ИМА ВАКАНТНИ МЕСТА за военни и военнонаемни служители както следва:

1. Военнослужители (сержанти) — командири на танкове, командири на САУ, механик-водители на танкове, инструктори по управление на автомобил.

2. Преподавателски състав (волнонаемни) — преподавател по машинно чертане, преподавател по теоретична механика.

3. Волнонаемни: — печатари, деломайстори (всички видове).

Условията за постъпване — справка: Щаба на училището.

От Военното училище

Върбовски новости

Игра на слъпа баба

Играта започва през пролетта. Засява се памук в блоковете на ТКЗС „Ленин“ в с. Върбовка. Окопава се памукът, подхранва се, влобще се ползват всички грижи, с които се повишават добивите от него. Идва есента. Започва беритбата на памука. Тя се прави отгоре-отгоре, през куп за грош. Обявява се краят на беритбата. От този момент председателят на стопанството, агрономът бригадирите и целият управителен съвет започват да жомат! Докато същите упорито „нищо не виждат“ кооператорите започват нова беритба, този път на частни начала, в „охраните блокове“. Всеки сам (по желание може и цялото домохазниче) бере колкото може и колкото си иска. Когато си напълни човалите, си отива. Ако някой от жомачите погледне — същият изгара и се изключва от играта. Тази игра продължава и в тези дни. Изстива от студа си отиват, изпразват човалите, стоплят се и идват пак. За да бъде по-интересна играта, поканват се и другоселци на „охраните блокове“!

Пиесата „Без дом“

На снимката: Сцена от първо (и последно) действие на пиесата.

Пиесата „Без дом“, подготвена от дълго време от самодейния колектив на управителния съвет на ТКЗС „Ленин“ в с. Върбовка, се изнесе с голям успех и през новата 1960 година, „Без дом“ е пиеса, написана от самодеец. Главните герои са товарните коли на стопанството, които откак са станали коли, стоят без дом, открити, на дъжд и на сняг. Вследствие на това са тях системно се пръскат средства за ремонт и т. н.

Затова час по-скоро тази вредна пиеса трябва да бъде сгъната от сцената.

Аз и Той...

Пронадналият отряд

От В. УСПЕНСКИ

Как слязохме тогава на брега, знаех само бог и ние със Семьон. Непрогледен мрак, наоколо камъни пляскаха на вълните гърми. Нашата гумена лодчица едва не подскоча до небето. Благодарна на това, че командирът на катера стигна до мястото, което на картата бяхме изучили. Макар и мокри до кожата, макар и да се удряхме по камъните, все пак до брега се добрахме. А главно то беше това, че запазихме радиостанцията.

Потопихме лодката и пълзишом се закатерихме по планината. А тя стръмна, мокра, хлъзгава, няма как да се хванеш. Семьон, по-млад от мен, беше по-ловък. Изкачи се горе. А аз паднах. Опитах още един път — пак долу. Нямаш повече сили, а и скоро щеше да съмне. Седя в тъмнината под пропастта, до мен морето бушува. Поваряйте ми, едва не заплах. Никога така не беше се

ПРАЗНИЦИ — БЕЗОБРАЗНИЦИ

Празници. Празници богопомазници. Ех, тия пусти безобразници! Ако не бяха те, нямаше така езикът да се плете. И баш сега, във тоя зор, когато към полето хората изкарват тор. Изкарват, а не се разкарват като масларевци. Зер като им е маслено миемо и си мислят, че всички при тях тече по мед и масло. Така са си мислили и в Овча могила. Ех, майко мила! Гледай, на готово чакат и в Беброво! Чакат да ги суровакат...

А земята не е жадна. За торчица тя е гладна. Но кажете, хайде де, кой храната ще й даде, та на лято да ни върне с камииони златно зърно! Та ви казвам хей, времето да не се пилей, че който много му умува, догодина гладен ще кумува...

Край Михаилци—Негованка правят напонтелна система, но на хората се вижда „ранко“ и лопатите не вземат. Люшнал ги е зимен сън и очакват друг—отвях да се хванат за строежа, да опъне гъста мрежа от канали... Но... едва ли!

Празници... Но кого ли ще очернят тия безобразници?

ДРАСКАЛОТО

В нашето село Руховци, за разлика от другите села на гледачите-животновъди им казваме „оборжни“ (не сдоборжни, а оборжни). Та за един от тях, бай Стоян Драскарлото, искаме да ви разкажем.

Ето, около силажните ями в стопанския двор работят двама души. Старият оборжник бай Митко и комсомолецът Иван. Иван е още нов. Дойде наскоро. Отнякъде изникна третият оборжник — нашият главен герой Драскарлото. На рамото си взел железната вилка, очите му гледат на кръв, от устата му излиза на бели струйки воняща пара.

Двамата не са много изненадани, защото Драскарлото само в такава форма идва на работа — наскоро кан до козирката. Но той не мълчи като тях, а гласно изказва мислите си. И те са все от тоя порядък:

— Защо не ме оставят да си гледам трийсетина говеда, както ги гледах доскоро, и да си правя по два трудо-деня и нещо? Пратиха ми това хлапе да ми бърка сметките! Как ще гледам толкова добитък ли? — С

И вместо въоръжения вол. Драскарлото цапардосва с вилката бай Митко по гърба. Настава гюрмугтия. Викове, псувни...

Така Драскарлото „отстранява“ от работа двамата си съперници. Бай Митко лекува строгостеното си рамо, а комсомолецът Иван не смее да припери край оборите.

Сега този оборжник-сопад-жия се „трики“ за 63 грешни добитъци, дойни крави и телци. Тъй е то, щом няма кой да му драсне ка-лема и да не му даде да стъпи в стопанския обор!

Бай Гради — Дългъ Остен

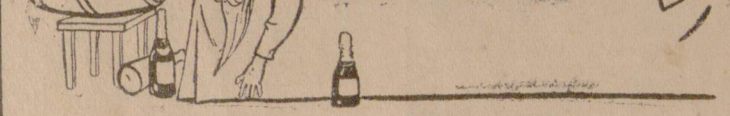
СПОРЕД СЛУЧАЯ

Много продавачи загиват закуските само според „случая“, както е направил продавачката в сладкарница „Снежанка“ на гара Г. Орховица.

— Защо на мен не ги загънахте?

— Другарката е от санепидстанция...

Януарска крива

За незасадаващите

На дружествения комитет на ДКМС със секретар Иван Маринков от с. Присово. Цели два месеца младежите не са провели нито едно събрание или заседание и не живеят никакъв организационен живот.

— Косе Босе, кога ще се събере ръководството на съвещание? Хайде, времето лети...

— Ох, не можем днеска! Заети сме. Времето лети, но и ние сега се учим да летим.

След един месец.

— Косе Босе, да насрочим ли заседанието?

— Брей, пак нямаме време! Цял ден сме събирали храна за зимата. Уморени сме. Така вечер ще си легнем раничко (Прозава се).

След месец и половина.

— Косе Босе, докога ще бездействуваме? Срамота е? Нека свикаме веднага общо

пгиче събрание...

— Тъ, пак няма да можем! Поканили сме много гости. Имаше двама именика... Да ни са живи и здрави!

След два месеца.

— Косе Босе, ако не можем да направим събрание, то поне да се съберем на танцова забава. Може ли?

— Уха, може разбира се! Събралият пак отлагаме. Вместо него — танци до зори, макар да сме малко уморени от трудовия ден...

След четири месеца?!

Храбър СМЕЛИ

КИНАТА ПРЕДСТАВЯТ:

„НЕОБИКНОВЕНО ПРОИЗВЕШЕНИЕ“: Възвущащ филм, в който нагледно с мощта на редица художествени прийоми е показана продажбата на билети в автоспирка Търново. Зрителът излиза от филма с чувство, че приятелството, познанието нямат никакво значение, за да се купи билет. В главната роля се снима билетопродавачът на станцията.

„АЛО, АЛО, ГРЕШКА“: Един филм свет по едноименната комедия на ППТ — Търново. Действието се развива в една забравена телефонна будка срещу автоспирка Търново. Гражданин, търсейки по спешност телефон, се отбива с надежда, че ще си услужи. Само един миг след влизането в будката той лапва палец и остава там. Операторът на филма, показвайки високо си майсторство моментално придвижва камерата и дава в едър план няколко сандъчета с осемиметелна точност. След миг камерата отскача встрани и показва липсата на телефон. Гражданинът излиза разочарован навън с думите „Ало, ало, грешка!“.

„ПОСЛЕДНАТА СПИРКА“: Един филм, в който сполучливо са показани негодите на гражданите и работниците от кооперация „Метал“, фабрика „В. Левски“ и бирената фабрика, които чакат на открито на последната спирка, за да се

превързка. Слаб на вид, но имаше воля като кремък. Дисциплината при нас беше по-чистичка, отколкото в учебния отряд. Матросите уважаваха командира заради смелостта, заради не-принудеността му. Хората пазеше, напразно не ги излагаше на опасност.

— Пуснете ли, Николай Сидорович? — Осадни придвижии кутията с папириси.

— С таква, извинявайте, не си губя времето, — отговори Попов, като извади обемиста кесия. — Свикал съм с махорката. Не иска-те ли?

— Даите!

Завиха по цигарка. Махорката беше крепка и ароматна.

— Дълго ли бяхте в отряда? — заинтересува се Михаил Михайлович.

— Около три месеца. Ние не стоим на едно място. Скитахме по горите и по планините. Зима, заете. Всичко голо, дълго не ще се скриеши. А фашистите ни търсеха. Само как ни търсеха. Искаха да си раз-чистят сметките с нас. За-сичаха радиостанцията ни. Ама и ние не бяхме ушити с лико. Поработим на предаване и прекъснем. Обаче беше трудно. Студ. Обувките се скъсха. Момчета боледуваха. Пък и сред местните се появиха много гадове. Фашистите обеща-ваха пари и късче земя на оня, който помогне да се залови „Вимпел“. Бяха раз-лепили такива афишчета Ние ги четохме. А пък от мест-ните беше трудно да се ук-рием. Всички пътечки по-знаваха по-добре от нас...

В началото на март на-летяхме на танков щаб,

Опасна зона

Минавали ли сте скоро край Строителния техникум в Търново? Не сте ли по-добре тогава. Знаете ли какво си изпатих?

Миналата вечер, както винаги, шляпах в калта и про-клинах тоз, който я разкопа и остави така. По едно време усетих, че стъпвам по чорап. Бутнах с ръка, нямаше чега, обувката ми бе-ше потънала в калта. Ами сега?

Протегнах ръка. Тук обув-ка, там обувка. Няма нищо. Запретнах ръка и бръхнах в лапавицата. Тук-там, тук-там, по едно време набарам нещо. Измъкнах го с ра-

дост и какво мислите беше? Един кален бутус. Някой преди мен го беше загубил. За обувката не жалих цом хората бутушите си губят. Язък за децата само! Как ли газят тази кал?

Но да са здрави гръбо-вете на бащите — пролетта наближава:

Един баша

Тр. ГЕОРГИЕВ

Бележка

В брой 4 на вестника от 7 януари т. г. в текста на снимките на М. Николов и Г. Мусински, на трета страница, са допуснати грешки. Писаното под снимката на М. Николов Страница да се чете с Драганово, а произ-

водственикът под сним-

ката на Г. Мусински е Сте-

фан Рашков, а не Добри

Шатров.

На виновните редакцион-

ни работници е обрнато

внимание.

Гл. редактор: Хр. Ст. Консу-

лов

Бележка

В брой 4 на вестника от 7 януари т. г. в текста на снимките на М. Николов и Г. Мусински, на трета страница, са допуснати грешки. Писаното под снимката на М. Николов Страница да се чете с Драганово, а произ-